

Chương 37

Lữ ngồi ngả người trong chiếc ghế bành nhìn Sơn và Uyên bước vào văn phòng. Chàng đã ra lệnh cho người thư ký gọi cả hai lên gặp chàng sáng nay để họp về công việc của công ty. Uyên ném chiếc sắc tay xuống bàn, nhìn chàng bực dọc nói mĩa:

- Đã hơn hai tuần nay bây giờ mới gặp được mặt ông giám đốc. Anh biến đi đâu mất thế hả anh Lữ?

Lữ bối rối nói khò lấp:

- Thì vụ cháy khu apartment chủ sao nữa! Anh phải đi lo luật sư về vụ này cho yên!

Uyên nhìn chàng dò hỏi:

- Cô luật sư gì đó làm cho bọn Holmes, Vickers là người Việt phải không anh? Nghe nói cô ấy đẹp lắm! Họ giao cho cô ta việc của anh phải không?

Lữ lấp liếm:

- Anh cũng không để ý nữa? Tổ hợp luật sư đó biết bao nhiêu người. Anh có gặp cô ta một hai lần! Vụ này cũng yên rồi. Mấy tên cảnh sát cũng không làm phiền mình gì nữa. Sơn có biết bao giờ bọn bảo hiểm sẽ làm thủ tục bồi thường cho mình không?

Chàng quay sang phía Sơn nói tiếp không để Uyên tiếp tục tra hỏi về Kim:

- Cậu nhớ đi tìm thêm một bọn định giá chuyên nghiệp khác không dính liu gì đến hãng bảo hiểm để nó cho mình ước tính về tiền xây lại mấy căn bị cháy nhé! Bọn bảo hiểm thế nào cũng tìm

cách để cho giá bồi thường thật thấp. Mình không cần thận chúng nó ép sẽ thiệt to đấy!

Sơn trả lời:

- Cậu khỏi lo! Tôi có kinh nghiệm về mấy bọn bảo hiểm này rồi. Tôi đã lấy hai bản định giá khác nhau. Chúng nó không lừa được mình đâu!

Sơn đưa cho Lữ một xấp hồ sơ:

- Hai bản định giá đây!

Một cái của hãng định giá ở Fountain Valley hơn 850 ngàn, bản kia của bọn ở Los Angeles 920 ngàn. Không xê xích nhau nhiều lắm. Tôi chắc bọn bảo hiểm State Farm sẽ trả bồi thường khoảng 880 ngàn. Như vậy cũng được rồi.

Lữ gạt đầu:

- Cậu lo luôn việc kiếm bọn thầu xây cất đi. State Farm ký giấy trả tiền là cho xây ngay. Tôi muốn mọi sự xong xuôi trong vòng hai tháng. Tình hình kinh tế ở California này sắp thay đổi lớn rồi. Tôi tính sửa xong chúng ta sẽ bán luôn!

Uyên kêu lên:

- Anh nói gì anh Lữ? Anh muốn bán khu apartment đó sao? Giá thị trường đang lên vùn vụt kia mà!

Lữ cười:

- Anh đã nói với em trước rồi! Giá nhà cửa ở đây đã lên đến tột đỉnh, không thể nào đi lên được nữa. Em thử nhìn chung quanh em đi! Có phải người nào em quen cũng nhảy ra làm real estate cả

không? Ai cũng nói chuyện đi mua nhà để mấy tháng sau bán kiếm lời cả trăm ngàn! Đi làm lương có ba bốn chục ngàn cũng mua nhà cả năm sáu trăm ngàn. Hai vợ chồng đi làm 4 jobs để trả tiền nhà! Nhà cửa ở Cali bây giờ như chuyện chim cút ở Việt Nam trước đây. Cách nào còn lên thêm được nữa? Anh muốn bàn với em và Sơn để chúng ta tính chuyện rút lui khỏi các bất động sản của partnership trong vòng vài tháng đến. Không rút sớm là phiền to Uyên ạ!

Uyên lắc đầu không chịu:

- Anh nói làm sao ấy! Em thấy giá nhà ở Cali chỉ có lên chứ không thể xuống được. Bao nhiêu người đổ về xứ này. Rồi bọn Tàu sang đầu tư ở đây, tung tiền vào mua bất động sản. Cả một vùng Á Châu ven bờ Thái Bình Dương làm mậu dịch với tiểu bang này. Kinh tế Cali lên như vậy anh tính làm sao có thể sụp được mà lo bán chạy?

Sơn đáp thay cho Lữ:

- Tôi đồng ý với Lữ! Chị Uyên ở trong nghề real estate nhiều khi bị lôi cuốn theo với khách hàng nên chị lạc quan. Tôi cũng thấy như Lữ là California đã lên đến cực điểm về bất động sản rồi. Những quá đáng như Lữ kể hồi này là tiếng chuông báo hiệu. Mức giá cả về nhà cửa có thể tăng nhiều lắm là 5% nữa thôi. Nhưng tôi thấy mức sụp có thể hàng 50% -

Chương 37

60% như chơi. Nhiều khi còn hơn nữa cũng không chừng!

Uyên vẫn khẳng khẳng giữ ý kiến của mình:

- Hai anh lo xa quá! Tôi thấy mức này còn tăng được ba bốn mươi phần trăm nữa! Minh bán hết bây giờ mọi người cười vào mũi mình ngu! Bán xong rồi hối cho mà xem!

Sơn trả lời:

- Chị Uyên này! Tôi có đọc một cuốn sách nói về vụ thị trường chứng khoán ở Mỹ sụp đổ hồi năm 1927 có một đoạn rất hay. Một nhà tư bản thời ấy cũng đầu tư cả sản nghiệp của mình vào thị trường chứng khoán. Một hôm ông ta đi taxi, lên xe chỉ nghe chú tài xế nói về chuyện chơi stock, lại còn khuyên ông mua stock này, stock nọ. Vào khách sạn cũng nghe mấy chú bồi nói chuyện mua stock đầu tư, ra điều rành rẽ, khuyến cáo ông ta mua hãng này, tránh hãng khác. Lúc ông ta ra khỏi hotel, xuống thanh toán tiền phòng, thấy người khách khác không mang đủ tiền, móc trong túi ra stock certificate để trả tiền thuê phòng thay tiền mặt. Nhà tư bản này thấy vậy bèn vội vã hủy bỏ công việc về nhà gọi bán hết tất cả sản nghiệp đang đầu tư vào chứng khoán. Ông ta bán kịp thời vì chỉ một tháng sau, thị trường chứng khoán Wall Street sụp đổ dẫn đến thời kỳ Depression như chị đã biết. Lúc ông ta bán hết tất cả stocks là lúc giá đang lên

vùn vụt, mọi người đều cười ông ta ngu. Chỉ tháng sau là ông ta cười lại hả hê ngay! Tôi nghĩ chuyện đất đai nhà cửa ở Cali này cũng giống như vậy thôi!

Uyên ngấm nghĩ không nói. Nàng nhìn lên thấy ánh mắt Lữ đang nhìn nàng như mỉm cười. Uyên chợt ý thức tất cả những điều Lữ và Sơn nói với nàng và nàng thấy sự khôn ngoan trong ánh mắt Lữ. Uyên trong một thoáng thấy nàng mới quả là người ngu dại. Lữ đã đem lại cho nàng sự giàu có ngày hôm nay. Chàng đem lại thành công vượt mức cho partnership nhờ vào khả năng nhìn xa trông rộng, nhờ tài biết lúc nào nên mua lúc nào nên bán của chàng. Và nàng đã tỏ ý nghi ngờ khả năng Lữ!

Uyên cười:

- Chắc anh nói đúng! Nhiều lúc em cũng thấy chuyện nhà cửa ở đây bắt đầu thành khô hạn. Nhưng thấy ai cũng lên cơn sốt mua nhà cả nên mình cũng lây theo! Nhưng bán hết bất động sản rồi thì mình đầu tư vào gì khác đây!

Lữ quay sang Sơn:

- Vụ cậu đi San José nghiên cứu chuyện venture capital mấy hãng software ở đó đi đến đâu rồi?

Sơn trả lời:

- Tôi thấy cũng được lắm! Chị Uyên chắc chưa biết rõ vụ này. Tôi có bàn với Lữ về việc đầu tư vào các hãng chuyện về computer ở trên San José. Những hãng nhỏ

có triển vọng thành công cần tiền để khuếch trương nhưng không vay nhà băng được phải đi qua những công ty đầu tư gọi là venture capital. Minh bỏ tiền đầu tư vào một hãng nào đó có hy vọng thành công sản xuất một sản phẩm để đổi lấy cổ phần trong hãng, ba bốn mươi phần trăm hoặc nếu họ quá cần tiền sắp chết, ta có thể bắt chẹt lấy hơn năm sáu mươi phần trăm cổ phần của hãng. Nếu thất bại, hãng phá sản, dĩ nhiên mất hết. Nhưng nếu thành công, hãng ra được public vào thị trường chứng khoán trên Wall Street, lúc đó tiền đầu tư của mình sẽ một thành trăm hay thành ngàn lần như chơi!

Uyên chăm chú nghe, mắt sáng rực. Nàng hỏi lại:

- Nếu có thể lời nhiều như vậy làm sao đến phần mình được? Bao nhiêu công ty Mỹ lớn làm venture capital lấy hết phần còn gì?

Sơn cười:

- Dĩ nhiên chuyện đầu phải dễ và dàn dịa như vậy! Một trăm hãng làm le sản xuất may ra chỉ được một hai hãng thành công. Vấn đề khó của venture capital là làm sao chọn được một, hai hãng sẽ thành công trong số tám chín chục anh sẽ tiêu tủng đó. Nếu chọn sai dĩ nhiên là ta sẽ tiêu tủng theo. Tôi đi San José nghiên cứu về mấy công ty làm software cho computer vì tôi rành về chuyện này. Hơn nữa tôi biết một nhóm sinh viên Á Châu tốt nghiệp ở Stanford đang

Chương 37

dự định lập công ty làm software đặc biệt cho Internet. Các công ty làm software cho Internet là các mỏ vàng, không phải còn hơn thế nữa, là các mỏ kim cương, bạch kim, bỏ vốn một đô la bây giờ sẽ thu vào không phải một ngàn mà hàng chục ngàn đô la.

Uyên trở mắt nghe Sơn nói. Nàng hỏi:

- Anh Sơn đi nghiên cứu như vậy thấy công ty nào mình có thể đầu tư vào được?

Sơn trả lời:

- Tôi tìm được ba công ty. Một công ty đã thành hình gọi là Comnet, một công ty khác mới bắt đầu thành lập là Delphi Software, công ty chưa thành hình hẳn như tôi nói lúc nãy do một nhóm sinh viên Việt và Tàu vừa mới tốt nghiệp ở Stanford dự định gọi là Netsoft. Tôi có nói chuyện với mấy chú này, tôi nghĩ họ có triển vọng lắm vì một sáng chế độc đáo về software dành cho Internet của một chú Việt Nam tên Thanh trong nhóm này. Tôi nghĩ nếu Lữ và chị Uyên muốn đầu tư có thể lựa chọn một trong ba công ty này, hoặc muốn thủ kỹ hơn, chia số tiền mình muốn đầu tư làm ba, đầu tư vào mỗi công ty một phần.

Lữ hỏi lại:

-Tiền đầu tư vào các công ty này vào khoảng bao nhiêu?

Sơn trả lời:

- Hai công ty đầu cậu có thể bỏ khoảng một triệu đô la cho mỗi công ty để họ khuếch trương, mình có thể đòi khoảng hai mươi phần trăm cổ phần của công ty. Riêng Netsoft của mấy chú Việt và Tàu tôi nói lúc nãy, nếu cậu bỏ khoảng năm trăm ngàn thôi, cậu có thể lấy hẳn 50% cổ phần của công ty được.

Uyên hỏi:

- Theo anh thì cách nào hay nhất?

Sơn trả lời:

- Tôi thích bọn Netsoft nhất, nhưng dĩ nhiên nguy hiểm nhất. Nếu mấy chú nhỏ đó không thành công, chuyện họ thành công chỉ được khoảng ba mươi phần trăm hy vọng, partnership sẽ mất toi số tiền năm trăm ngàn. Nếu họ thành công, năm trăm ngàn có thể thành một trăm triệu trong tương lai. Comnet đã thành hình và có nhiều triển vọng lắm rồi nhưng sẽ lời ít hơn vì ít nguy hiểm hơn. Delphi Software ở mức lửng chửng. Tôi đề nghị đi với hai trong ba công ty là Comnet và Netsoft. Đi với Comnet để thủ, đi với mấy chú nhỏ Netsoft để kiếm lời tối đa nếu họ thành công.

Lữ hỏi Uyên:

- Em nghĩ sao?

Uyên trả lời:

- Partnership hiện giờ có hai triệu cash. Em thấy bỏ ra triệu rưỡi cũng được. Như đánh bạc vậy thôi!

Lữ cười:

- Em đùa đấy à! Chuyện đầu tư đâu phải đi Las Vegas

đánh bạc. Anh thấy Sơn nói có lý. Mình đầu tư vào venture capital mới có cơ hội phát hơn nữa được. Như vậy anh và Sơn sẽ lo để bán khu apartment khi xây lại xong. Hotel trên Santa Monica và khu shopping Anaheim mình cũng sẽ bán. Sau cùng là khu shopping trên đường Bolsa này. Dân Việt đi du lịch về Việt Nam mua sắm ở đó cả, còn ai lại khu Bolsa này mua bán nữa! Đã đến lúc rút ra rồi Uyên ạ!